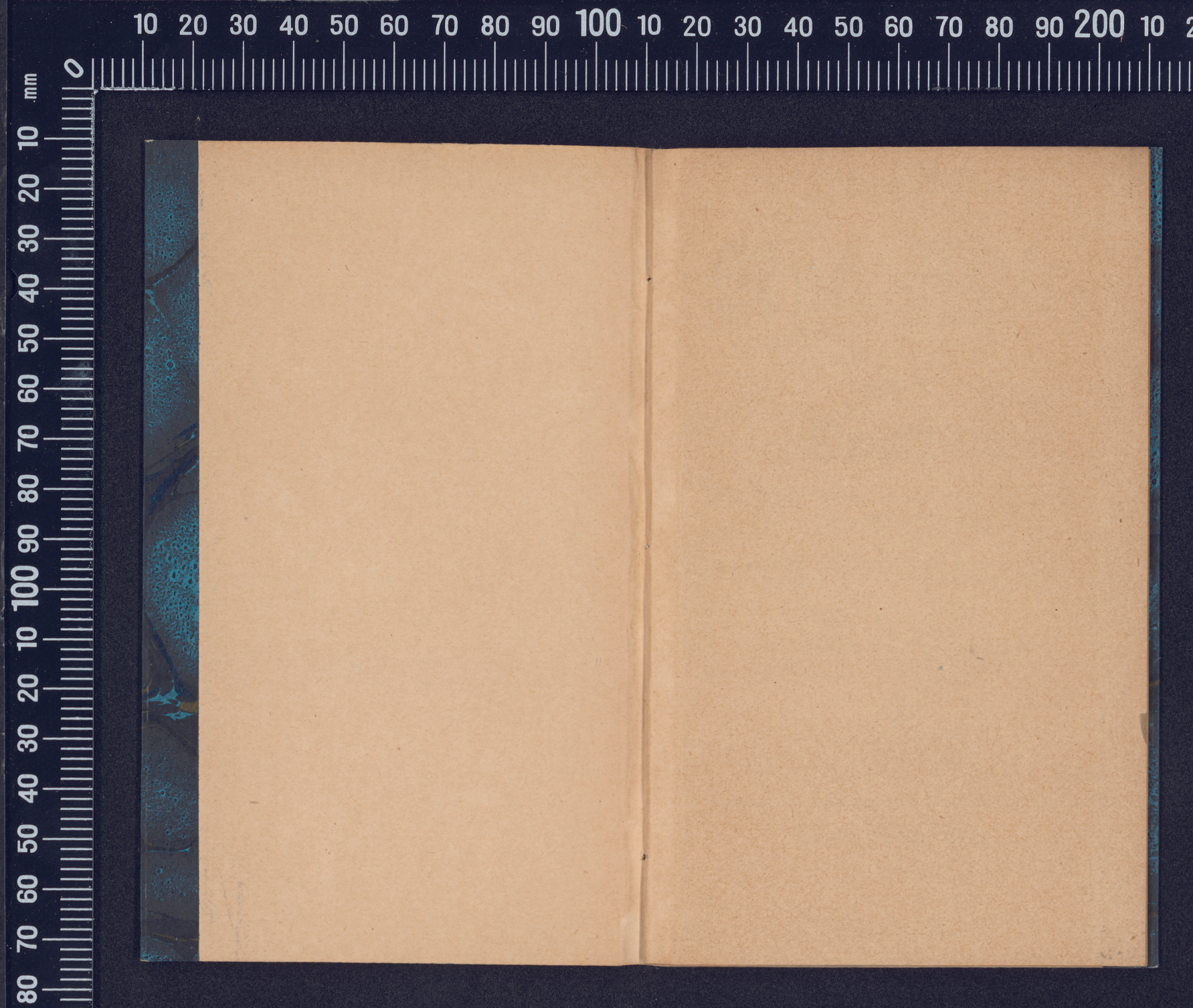

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

En nykkelig Nye Vise, om
et Børnemord som skedd
Aar 1763 den 22 Octbr
en Bye lidet paa Salmer
Glad. V box 15:446
In i ditt Aar [1. Hjem?]

En ynkelig

Nye Bise,

om et

Barnemord

som skeede Aaret 1763 den 22 Octbr.
i en Bys lidet fra

Cobner Stad,

Under den Melodie:
En Bise vil jeg svinge, &c.

Trykt i dette Aar.

Thjens? u.s.d.

V box 151446

MW

Stor^{1.}t Under maage man høre I den bedrø-
vet Tid, som jeg nu vil fremføre: Reel
dog o Christen blid, Hvad sig tilbrager dog
Endfærdig vil jeg sige, Med Jammer, Bæ-
og Klag.

^{2.}I Eissas, vil jeg sige: Ei langt fra Colmer der
Et Berishuus monne ligge i Herberts, Dal saa
nær, So rige Folk der var, Paa Penge, Gods
og B^{re}, Hor dog hvor der tilgaaer.

^{3.}De fik af Gud en Gave, En eenest Datter
fin, Som Faderen tier man høre, Af Hierteet
uden meen, Hun fem Aar gammel ar, Di mon-
ne det sig hende, Hans Sind forandring faaer.

⁴ Der

4.
Det monne sig begide, En fremmet Herre
kom Om Natten der at blise, Herbærge bad
og om, Han tænkte ei derpaa, At i det Lo-
gement Ham saa ilde skulde gaae.

5.
Han sagde: maae jeg ligge, I Nat i eders
Hiem? Berren han ja mon sige, Hans Hustrue
kom og frem, Da tog hans Hæst med sig, Mon
den i Stalden føre, Han tænkte ei paa Svig.

6.
Den Herre lod anrette for sig baade Ol og
Mad, Bertinden sig nebsætte, Og var med
hannem glad, Til han vilde sove, gaae, Da
vilde han berale, Tog Pungen op og saa.

7.
Han tog der ud Dufater, Betalte Bertinden
vel: Hun om i Døret satte, Mod ham for-
uden Skiel. Den Nat gik ei forbi, Forend de
mon begynde, Med saadant Morderie.

8.
Den samme Nat jeg siger; Kom Mand og
Hustrue frem, I Kamret sig indsniger, En Dre
og med den, Slog hannem død paa Sted, En
Kintu hun ogsaa havde, Skar Struben ud dermed

9.
See Blodet fra ham rii er, I Kammeret
med Fart, De sig og hastig pander, Tog han
nem derfra snart, Tog først hans Penge der,
i Kielderen de haan slenger, Hor hvad jeg siger
meer.

10. Om

10.
Den Morgen sig h under, Deres Datter
sd mon staae, I Kamret hun indreder, Og
Baldet da hun saae, Spurde hvor er det sat?
De svared: Vi har slagtet Vor Soe i denne
Nat.

11.
Det Barn det monne qvæde, Og var af Hier-
tet glad, Nu faaer jeg Polse at æde, Og Flek
til Middagsmad, Spurde og om den Herre,
Han tillige er borteuden, Og hører dog nu meer.

12.
See Barnet det og sagde Til Alle og Enhver:
Min Fader monne slagte I Nat en vældig Herre,
Der Moderen fortrod, Hvorfor hun hendes Dæ-
ter Gav mangt et Stød og Slag.

13.
Den Satans Dvinde lader, Siger til hendes
Mand, Det Børn det os draader, Hvad
fange vi dog an, Gak børst fast hende i Van-
det, saa er det dulgt og saa.

14.
Faderen sig begiver til Vandet hen med Fart,
Barnet forstrækket bliver, Og tal til hannem
snart, Hvad tænker I nu her? Ach Fader lad
mig leve, Jeg er eders Datter li v.

15.
Ham Hiertet drog til Minde, Der hun saa
ndning had, Gik hiem igjen med hende, Det
Barn derved blev glad, Dets Moder var dog
ond, Hun sagde, jeg er rede Med dig du maae
Hund.

16. Det

26.
Derofter Moderen rænder, Om Morgenen med
hæft, Og Jid i Dønnen tænder, Den stemme,
fuele Gæst, Det Barn det spurde her: Ach Mo-
der vil I bage? Nei du skal brændes der.

17.
Da Jiden monne brænde, Es Herret kom
der til, Og monne der indvænde, Og Frokost
have vil, For Penge de det fik, Som jeg nu
her mon siige, Det Barn paa Gulvet gif,

18.
Bedrovet det mon siige, Og bad de Herret
saa; Vil I mig med Jer tage, I g her ei blive
maae; Min Moder vil for sand Mig drukne eller
brænde, Jeg mig ei redde kan.

19.
De tvende S. her sagde: Det er kun Borne
S. her, Gæle og Herret laade, Særke, det er
ei sant, Deralte sig for dem, Hvad de havde for-
tæret, Og reiste længer frem.

20.
Den Satans Qvinde tager Sit eget lille Barn
Og Klæderne afdrager, Det bestialke Skarn,
Kast det i Dønnen ind, og lod det saa forbrænde
med baade Krøp og Skind.

21.
De rede, vil jeg siige, Værende for sig har, En
Stroeder ment, liges, Som over Bændet gaer.
De de til Bændet kom, Deres H. ste monne
vænde Igen til Huset om.

22. Der

22.
Den eene monne siige, Hvad stor os for Ufar,
Hvad monne der dog ligge? Vi kan ei reise her:
Strax vænde de sig saa, Til Huset de hævte,
Og banket hastig paa.

23.
Vertinden hastig higer, Og lukker Døren op,
De spørger strax og siiger, Vertinde sig os dog,
Blev der paa Bordet ei, En Knib var sølubes-
sagen, Hvortil hun svaret Nei.

24.
Med Skielven de og siiger, At her Vertinde
sin, Stor Mægt derpaa vist ligge gib os et halvt
Krus Vin, Vi vil os sætte ned, Om eders
Barn vil komme Og siige os Besked

25.
Vertinden da sig venter i Kielderen mon gaee,
En af dem strax hævender, Og ind i Dønnen sage,
Og monne der strax see Det i Dønnen lig-
ge Med Jammer og stor Bæe.

26.
Der det snart steg mon være, Munden af
Jid var fort, O Christen! merk dog her. Hvad
Moderen har gjort, det er forfærdeligt, Bed hæn-
des egen Datter, Tager til Diette sigt.

27.
En af dem strax hævender, Til Dønnen ganske
snart, gav Bagten det tilkiende, Som kom
derhen med Fart, Og tog dem far paa Stand
Til Colmer Stad dem forde, I Sængslets stær-
ke Baand.

28. Der

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 .mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80

